

har virkning for fordelingen af selskabsskat for skatteåret 1987-88. Grundbeløbene reguleres efter det årlige reguleringstal, der også gælder for reguleringen af personfradragene, jf. § 20 i personskatteloven (lov nr. 151 af 19. marts 1986).

Indførelsen af de anførte minimumsgrænser på 50.000 og 5.000 kr. i 1984 var begrundet i hensynet til af administrative grunde at opnå en nedsættelse i antallet af tilfælde, hvor der skulle foretages fordeling, men dog på en sådan måde, at den eksisterende fordeling af selskabsskatteprovenuet mellem kommunerne ikke blev afgørende forrykket.

Forud var 50.000 kr.s grænsen på 1.000 kr., mens 5.000 kr.s reglen var ny.

I forbindelse med 1984-loven foreslog Kommunernes Landsforening, at undergrænsen på 50.000 kr. blev fastsat til 10.000 kr., mens den efter Københavns Kommunes opfattelse ikke burde sættes lavere end 100.000 kr.

Den skete forhøjelse vil – formentlig især af mindre kommuner – kunne føles vel drastisk. Man vil også med en noget lavere grænse kunne tilgodehensynet til at begrænse antallet af fordelinger, og det foreslås derfor at nedsætte 50.000 kr.s grænsen til 25.000 kr. (grundbeløb) og 5.000 kr.s grænsen til 3.000 kr. (grundbeløb).

Hjemstedskommunernes fordeling af de fra Statsskattedirektoratet modtagne samlede kommunale andele af selskabsskatten sker rent manuelt, og der foreligger ikke centrale oplysninger om omfanget og størrelsen af disse manuelle fordelinger.

Det er derfor ikke muligt nærmere at angive de administrative og fordelingsmæssige konsekvenser af de foreslåede ændringer af minimumsreglerne.

Til nr. 2

Der er tale om en præcisering af gældende lovs § 11, stk. 1, hvorefter den kommunale andel af selskabsskatten fordeles mellem kommunerne i det forhold, hvori nettoindtægten må anses at være faldet i disse. Præciseringen tager sigte på tilfælde, hvor skatten vedrører nettoindtægt fra virksomhed både her i landet og i udlandet.

Skat af udenlandsk indkomst kan i sagens natur ikke have mere specifik tilknytning til nogen bestemt af de andelsberettigede danske kommuner. Dette må efter Indenrigsministeriets opfattelse indebære, at den del af skatten, der refererer sig til virksomhed i udlandet, skal fordeles mellem de andelsberettigede kommuner i samme forhold som den del af skatten, der refererer sig til virksomhed

her i landet, dvs. normalt efter lønningsreglen, jf. de almindelige bemærkninger.

I kommunal fordelingspraksis er det imidlertid forekommet, at hjemstedskommunen har holdt skatten af udenlandsk indkomst uden for fordelingen ud fra en betragtning om, at fordelingsreglerne kun kan anses at tage sigte på skat af indkomst indtjent her i landet. I en sag herom, der har været indbragt for Indenrigsministeriet, har Indenrigsministeriet imidlertid lagt til grund, at fordelingen skulle ske efter den anførte fortolkning af lovens § 11, stk. 1, dvs. at skat af udenlandsk indkomst skal indgå i fordelingen på linie med skat af indkomst her i landet.

Det foreslås, at dette forhold udtrykkeligt præciseres i loven ved indsættelse af et nyt 2. punktum i § 11, stk. 1.

Til nr. 3

Efter hvad Indenrigsministeriet er bekendt med, er fordelingen af den kommunale andel af bankernes selskabsskat i altovervejende grad sket efter lønningsreglen.

Efter lovens § 11, stk. 2, kan det imidlertid godt tænkes, at fordelingen vil kunne ske på et konkret regnskabsmæssigt grundlag, nemlig hvis der skulle være tale om et bankregnskab, der er udformet således, at det kan udledes umiddelbart af regnskabet, hvorledes nettoindtægten fordeles sig på de enkelte kommuner, hvori banken driver virksomhed. I et sådant regnskab ville indtægter, der ikke nærmere refererer sig til virksomheden i en bestemt afdeling, formentlig blive henført til hovedsædet. F.eks. indtægter i form af kursgevinster. Dette ville igen indebære, at hjemstedskommunen ved fordeling på grundlag af et sådant »kommunespecifikt« regnskab ville oppebære en større del af selskabsskatten end ved en fordeling efter lønningsreglen.

Det forekommer imidlertid, at dette ville være mindre rimeligt, når man tager i betragtning, at indtægter ved kursgevinster ikke er et resultat af virksomheden i en bestemt kommune. Med dette forhold in mente forekommer det mere rimeligt, at der sker en fordeling af disse indtægter mellem samtlige de andelsberettigede kommuner, hvilket er tilfældet, når lønningsreglen anvendes.

Det foreslås derfor, at det i et nyt 2. punktum i kommuneskattelovens § 11, stk. 1, fastslås, at fordelingen af nettoindtægten for banker mellem de andelsberettigede kommuner i alle tilfælde skal ske efter lønningsreglen.